

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie krajowej praktyce administracyjnej, zgodnie z którą organ administracyjny, który orzekł w przedmiocie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, przekazuje przedstawicielowi wnioskodawcy kopię akt elektronicznych dotyczących tego wniosku w postaci ciągu odrębnych plików w formacie PDF (Portable Document Format) niezawierającego ciągłej numeracji stron, którego struktura może zostać uwidoczniiona za pośrednictwem bezpłatnego oprogramowania swobodnie dostępnego w Internecie, o ile, po pierwsze, ten sposób przekazania gwarantuje dostęp do wszystkich zamieszczanych w tych aktach informacji istotnych dla obrony wnioskodawcy, na podstawie których decyzja dotycząca tego wniosku została podjęta, a po drugie, wspomniany sposób przekazania zapewnia możliwie najbardziej wierne przedstawienie struktury i chronologii wspomnianych akt, z zastrzeżeniem przypadków, w których cele interesu ogólnego stoją na przeszkodzie ujawnieniu przedstawicielowi wnioskodawcy niektórych informacji.

2) Artykuł 11 ust. 1 dyrektywy 2013/32

należy interpretować w ten sposób, że:

nie jest konieczne, by decyzja w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej była opatrzona podpisem urzędnika właściwego organu, który wydał tę decyzję, do tego, by uznać tę decyzję za wydaną na piśmie w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 10.1.2022.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach – Niemcy) – LSI – Germany GmbH/Freistaat Bayern

(Sprawa C-595/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Przekazywanie konsumentom informacji na temat środków spożywczych – Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 – Artykuł 17 i załącznik VI część A pkt 4 – „Nazwa środka spożywczego” – „Nazwa produktu” – Obowiązkowe dane szczegółowe na etykietach środków spożywczych – Komponent lub składnik użyty w ramach całkowitego lub częściowego zastąpienia komponentu lub składnika, którego stosowania lub obecności oczekują zwykle konsumenci]

(2023/C 35/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LSI – Germany GmbH

Druga strona postępowania: Freistaat Bayern

Sentencja

Przepisy art. 17 ust. 1, 4 i 5 w związku z przepisami pkt 4 części A załącznika VI do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004

należy interpretować w ten sposób, że:

wyrażenie „nazwa produktu” zawarte w tymże pkt 4 części A załącznika VI nie ma znaczenia autonomicznego, odmiennego od znaczenia wyrażenia „nazwa środka spożywczego” w rozumieniu art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, wobec czego wymagania szczególne dotyczące etykietowania przewidziane w owym pkt 4 części A załącznika VI nie mają zastosowania do „nazwy chronionej jako własność intelektualna”, do „nazwy marki” lub do „nazwy wymyślonej”, o których mowa w art. 17 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 502 z 13.12.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – QE/Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest

(Sprawa C-600/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuł 3 ust. 1 – Artykuł 4 – Kryteria oceny nieuczciwego charakteru warunku – Warunek dotyczący przedterminowego wygaśnięcia umowy kredytu – Umowne zwolnienie z obowiązku wezwania do zapłaty]

(2023/C 35/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: QE

Druga strona postępowania: Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest

Sentencja

1) Wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Banco Primus (C 421/14, EU:C:2017:60) należy interpretować w ten sposób, że kryteria, które wyrok ten formułuje dla oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w szczególności kryterium znaczącej nierównowagi między prawami i obowiązkami stron umowy, jaką warunek taki powoduje ze szkodą dla konsumenta, nie mogą być rozumiane ani jako kumulatywne, ani jako alternatywne, lecz muszą być rozumiane jako część ogółu okoliczności związanych z zawarciem danej umowy, które sąd krajowy powinien zbadać w celu dokonania oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13.

2) Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

opóźnienie w spłacie rat kredytu wynoszące ponad 30 dni może co do zasady, przy uwzględnieniu kwoty kredytu i okresu, na jaki go udzielono, stanowić samo w sobie wystarczająco poważne niewykonanie umowy kredytu w rozumieniu wyroku z dnia 26 stycznia 2017 r., Banco Primus (C 421/14, EU:C:2017:60).

3) Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

z zastrzeżeniem możliwości zastosowania art. 4 ust. 2 tej dyrektywy sprzeciwiają się one temu, by strony umowy kredytu umieściły w niej warunek, który przewiduje w sposób wyraźny i jednoznaczny, że przedterminowe wygaśnięcie tej umowy może nastąpić automatycznie w przypadku opóźnienia płatności raty przekraczającego pewien okres, jeżeli warunek ten nie był przedmiotem indywidualnych negocjacji i powoduje znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron wynikających z umowy ze szkodą dla konsumenta.

(¹) Dz.U. C 502 z 13.12.2021.